

Слова Жыцця на чэрвень 2012

«Дбайце не пра ежу, якая гіне, але пра ежу, што застаецца на жыццё вечнае, якую дасць вам Сын Чалавечы» (Ян 6, 27).

Езус, насыціўшы натоўп праз цудоўнае памнажэнне хлябоў на беразе Галілейскага мора, не заўважаны нікім, перайшоў на другі бераг, да ваколіцаў Капернаума, каб схвацца ад натоўпу, які хацеў абвясціць Яго каралём. Аднак многія ўсё роўна пайшлі шукаць Яго, ды і знайшлі. Але Езус адкідае іх занадта зацікаўлены энтузіязм. Яны насыціліся цудоўна памножаным хлебам, але іх прывабіла толькі чыста матэрыяльныя карысць, а не глыбокае значэнне гэтага хлеба, які паказваў Езуса як Пасланца Бога Айца, які прыйшоў прынесці свету сапраўднае жыццё. Яны бачаць у Ім толькі чудатворцу, нейкага зямнога месію, які можа забяспечыць іх таннай і багатай матэрыяльнай ежай. І таму ў гэтых абставінах Езус звяртаецца да іх менавіта з такімі словамі:

«Дбайце не пра ежу, якая гіне, але пра ежу, што застаецца на жыццё вечнае, якую дасць вам Сын Чалавечы» (Ян 6, 27).

Ежа, якая не гіне, — гэта сам Езус, Ягонае асоба. Гэта таксама Ягонае навучанне, бо навучанне Езуса і Ягонае асоба з'яўляюцца адзіным цэлым. Чытаючы далей словы Езуса, мы бачым, што ежа, якая не гіне, таксама азначае і Эўхарыстычнае Цела Езуса. Таму мы можам сказаць, што гэтая ежа, якая не гіне, — гэта сам Езус, які аддае сябе нам у сваім слове і ў Эўхарыстыі.

«Дбайце не пра ежу, якая гіне, але пра ежу, што застаецца на жыццё вечнае, якую дасць вам Сын Чалавечы» (Ян 6, 27).

Вобраз хлеба, як і вобраз вады, часта сустракаюцца ў Святым Пісанні. Хлеб і вада з'яўляюцца найбольш важнаю ежай, неабходнай для жыцця чалавека. Езус, адносячы да сябе вобраз хлеба, хоча сказаць, што Ён сам, Ягонае асоба і Ягонае навучанне, гэтак жа неабходныя для духоўнага жыцця чалавека, як хлеб для жыцця фізічнага.

Хлеб матэрыяльны, безумоўна, патрэбны. Сам Езус зрэшты паклапаціўся пра яго для людзей цудоўным чынам. Але гэтага хлеба недастаткова. Чалавек носіць у сабе, магчыма, не разумеючы гэтага дакладна, прагу праўды, справядлівасці, добра, любові, чысціні, святла, міру, адчувае голад бясконцасці і вечнасці, які ніводная рэч у свеце не можа задаволіць. Езус паказвае сябе ў якасці Таго, хто адзіны ў стане задаволіць унутраны голад чалавека.

«Дбайце не пра ежу, якая гіне, але пра ежу, што застаецца на жыццё вечнае, якую дасць вам Сын Чалавечы» (Ян 6, 27).

Аднак, прадставіўшы сябе як хлеб жыцця, Езус не толькі кажа, што мы павінны спажываць Яго — гэта значыць, што павінны верыць у Ягоныя словы, каб мець жыццё вечнае, — але Ён хоча заахвоціць нас, каб мы Яго пакашталі, дасведчылі. Словамі «Клапаціцеся пра ежу, якая не гіне» Ён звяртаецца да нас з настойлівым запрашэннем. Ён кажа, што мы павінны папрацаваць, каб выкарыстаць усе магчымыя сродкі для таго,

каб забеспячыць сябе гэтай ежай. Езус не навязае сябе, але хоча, каб мы самі Яго для сябе адкрылі, каб мы дасведчылі Яго асабіста.

Вядома, чалавек сваімі ўласнымі сіламі не можа дасягнуць Езуса. Ён можа зрабіць гэта праз дар Божы. Тым не менш Езус няспынна запрашае чалавека, каб быў гатовы прыняць той дар, які Ён хоча ўчыніць з сябе самога. Намагаючыся рэалізаваць у жыцці Ягонае слова, чалавек прыходзіць да сапраўднай веры ў Яго, да асалоды Ягонага слова, так, як калі б ён паспрабаваў свежы і духмяны хлеб.

«Дбайце не пра ежу, якая гіне, але пра ежу, што застаецца на жыццё вечнае, якую дасць вам Сын Чалавечы» (Ян 6, 27).

Сутнасцю Слова Жыцця ў гэтым месяцы з'яўляецца не нейкая канкрэтная рэкамендацыя ад Езуса (напрыклад, дараваць крыўды, адарвацца ад багацця альбо нешта падобнае). Яно вядзе нас да самай сутнасці хрысціянскага жыцця, якая ёсць нашым асабістым стаўленнем да Езуса.

Я думаю, што чалавек, які пачаў жыць па Ягоных словах, а найперш па заповедзі любові да бліжняга, якая з'яўляецца сінтэзам усіх словаў Божых і ўсіх заповедзяў, хутка заўважае, што Езус ёсць хлебам і ягонага жыцця, хлебам, здольным насыціць прагненне ягонага сэрца, што Ён з'яўляецца крыніцай радасці і святла. Жывучы Ягонымі словамі, чалавек дойдзе да таго, што будзе, хоць пакрысе, знаходзіць у іх сапраўдныя адказы на праблемы чалавека і свету. І, паколькі Езус — хлеб жыцця — чыніць найбольш поўны дар з сябе самога ў Эўхарыстыі, то чалавек спантанна пачынае атрымліваць Яго любоў, і Эўхарыстыя пачынае займаць важнае месца ў ягоным жыцці.

Трэба толькі, каб тыя з нас, хто мае гэты цудоўны досвед, не хавалі яго для сябе, але гэтак жа старанна, як Езус прапануе нам сябе за хлеб жыцця, перадавалі гэты досвед іншым, каб многія людзі знайшлі ў Езусе тое, што іх сэрцы заўсёды шукалі. Гэта будзе актам вялікай любові да іншых, таму што яны ўжо тут, на зямлі, даведаюцца, што такое сапраўднае жыццё, і атрымаюць жыццё, якое ніколі не памірае. Ці можна жадаць чагосьці большага?

«Дбайце не пра ежу, якая гіне, але пра ежу, што застаецца на жыццё вечнае, якую дасць вам Сын Чалавечы» (Ян 6, 27).

К'яра Любіч,
«Città Nuova» 1985/14